

bóurrou, sf. tonture sf. Ce qu'on tire, ce qu'on coupe du drap ou d'une étoffe qu'on tond. *Tonsum*.

bóurrou, sf. Bourre, poil de plusieurs animaux, comme Bœufs, vaches, chèvres, cerfs. *Tomentum*

bóurrou, sf. le vete sm. c'est la grosse laine qui demeure dans les moulins, où on fait les draps, la grosse bourre qu'en sort par la foulure.

bóurrou, sf. masse, gros marteau qui sert aux carriers pour rompre les roches. *malleus*. »

Un diccionari il·lustrat - Citem Joan Thomas:

«El nostre autor recorre essencialment à la paremiologia. Centenars de proverbis serveixen per il·lustrar les paraules-estrella ; el més sovint s'acompanyen no d'una traducció literal sinó d'un proverbí francès equivalent. Aquesta profusió de proverbis i dites sentides i anotades per l'autor és una mina d'informacions sobre la llengua de l'època. Mirall de la llengua occitana d'Arles i reflex de la llengua francesa tal com es parla a Provença. »

Donem un exemple :

«*clapiet*, s.m. Tas de pierre. On dit aussi en provençal *clapas*. On dit proverb. *La péirou toumbou toujou oou clapiet*, la pierre tombe toujours sur le tas. Le proverbe françois est ; l'eau va toujours à la rivière, ou qui chapon mange, chapon lui vient, ou le Bien cherche le Bien, pour dire que le Bien vient plutôt chez ceux qui en ont deja, que chez ceux qui n'en ont point. »

Després de precisar que sembla evident que cap lexicògraf del segle XVIII o XIX no va conèixer aquest diccionari (ni Mistral), Joan Thomas ens dona una apreciació final sota el subtítol «*Un diccionari d'equivalències com cap altre*»:

« Aquesta obra es diferencia de les altres per la qualitat excepcional de la glosa definitòria. Els diccionaris de què disposem del segle XVIII, i més tard del segle XIX, no proporcionen definicions tan acurades i una tan clara distinció semàntica.»

Segueixen un cert nombre d'exemples.

CONCLUSIÓ — Esmentarem una part de la conclusió de Joan Thomas.

«[...] per la importància de la terminologia en els àmbits científics (anatomia, arquitectura, astronomia, botànica, química, matemàtiques, òptica, física...), o de dominis tan variats com el de la marina i el de la litúrgia, ens ofereix com a panorama una realitat lingüística de Provença i de Llenguadoc a finals del XVIII. Més encara, aquest diccionari ens proporciona una pintura de la societat occitana, del seu estil de vida i de la seva llengua en un context viu, llengua occitana constantment confrontada a una llengua francesa no dominant sinó cada vegada més pregnant.»

Michel CAMPRUBÍ
Universitat de Toulouse-le Mirail

Acte d'homenatge al Doctor Ernesto Carratalá. Professor mític de la Universitat de Barcelona (1 d'abril de 2014). — Amb aquesta llegenda s'anunciava l'acte d'homenatge organitzat per *Alumni UB*, en col·laboració amb la Facultat de Filologia de la UB, i celebrat el dia 1 d'abril de 2014 a l'Aula Capella d'aquesta facultat. Ni més ni menys que 75 anys després d'un altre 1 d'abril, el de 1939, que marcà la història recent de tota una generació, i molt particularment la de l'homenatjat: un "poll republicà" (*piojo republicano*), com ell mateix s'identifica. A la taula presidencial l'acompanyaven el dia de l'homenatge diversos representants del món universitari,

que van contribuir a dibuixar els múltiples perfils, humans i acadèmics, del Dr. Carratalá: nascut el 22 d'octubre de 1918, captiu en diferents presons franquistes entre 1936 i 1943; docent a la UB (1969-1986), on molts alumnes recordem —amb la memòria del cor— les seves classes magistrals de gramàtica històrica espanyola, viatger per tots els continents... L'acte, presidit pel Dr. Pere Quetglas, vicerector de Comunicació i Projecte, va iniciar-se de manera poc convencional, amb una conversa entre el Dr. Ramon Cerdà i el Dr. Carratalá al voltant d'aspectes axials de la biografia de l'il·lustre “poll republicà” i professor de la UB. Seguien intervencions de diversos col·legues de la Facultat de Filologia, que glossaren la figura de l'homenatjat: el Dr. Basilio Losada (del Departament de Filologia Romànica), el Dr. Joan Veny (de l'Institut d'Estudis Catalans) i la Dra. Coloma Lleal (del Departament de Filologia Hispànica). Completaren l'acte les intervencions del Degà de la Facultat de Filologia, el Dr. Adolfo Sotelo, el director d'*Alumni UB*, que, a més, va lliurar al Dr. Carratalá el diploma com a president honorífic del *Fòrum Alumni Emeriti*, i el vicerector Pere Quetglas, que va cloure la sessió d'homenatge. Les intervencions del Cor de la UB, a l'inici, a la meitat i al final de l'acte, van omplir de calidesa humana una trobada per al record.

José Enrique GARGALLO GIL
Universitat de Barcelona
Institut d'Estudis Catalans

L'Alguer i l'Institut d'Estudis Catalans. Report de la jornada de l'IEC a l'Alguer (4 d'abril de 2014). — L'Alguer, el territori i la comunitat de cultura catalana de Sardenya amb uns 40.000 habitants dels quals ja sols uns 15.000 parlen català, demanda una especial atenció. És voluntat de l'Institut d'Estudis Catalans oferir la seva col·laboració a totes les institucions i instàncies que treballen per mantenir i preservar la llengua i la cultura catalana al costat de la diversitat cultural i lingüística pròpia de l'illa on, com és sabut, a més de l'italià es parla el sard, el cors, el lligur i el català en la seva variant algueresa. En aquesta línia el 4 d'abril de 2014 l'Institut d'Estudis Catalans realitzà una jornada de treball en aquella ciutat.

«L'Alguer, una anàlisi social, cultural i econòmica» fou el tema del ple de la Secció de Filosofia i Ciències Socials celebrat a la seu del Parc Regional de Port del Comte sorgit de la tenacitat de la societat algueresa per preservar aquella vall i badia i que ha esdevingut un referent per a la geografia del Mediterrani occidental.

Vinguts des de Catalunya del Nord, les Illes Balears, País Valencià i Catalunya, ens aplegàrem els membres del ple de la Secció i alguns membres de la Secció Filològica amb la voluntat d'escoltar i aprendre a través d'un debat conduït pels membres algueresos amb la participació de destacats representants de la societat de l'Alguer convidats a la jornada de treball.

La primera sessió es desenvolupà entorn de la ponència «L'Alguer: societat, cultura i llengua» a càrrec de Francesc Ballone, membre corresponent de la Secció Filològica, i d'Antoni Nughes, membre corresponent de la Secció de Filosofia i Ciències Socials. Fou examinada pels ponents i la resta d'algueresos assistents la situació actual de l'alguerès en el marc de l'evolució demogràfica, política, sociocultural i educativa des d'una perspectiva històrica i actual. El pas produït a la segona meitat del segle passat des de la disglòssia a la situació de substitució lingüística de l'actualitat i les pistes de futur obertes per l'acció de l'administració i per les diverses iniciatives i entitats de la societat civil algueresa enfront de les greus dificultats de pervivència de l'alguerès i de la cultura catalana a Sardenya.

«L'Alguer: territori, economia i societat» fou l'eix de la segona part dels treballs del ple. Ponència confiada a Antoni Torre, membre corresponent de la Secció de Ciències Biològiques, i Carlo Sechi, síndic d'estat de l'Alguer i diputat. S'examinaren les transformacions demogràfiques,